

Holger Eriksen: Jeg foreslår, at de to lovforslag henvises til lønningsudvalget.

Uden forhandling eller afstemning *vedtoges* dette forslag.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om invalidepension m.v.

(Lovforslaget (nr. 107) findes i tillæg A. sp. 1345, fremsættelsen i tidenden sp. 2996).

Første næstformand (From): Sammen med denne sag foretages den sidste sag på dagsordenen, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om folkepension.

(Lovforslaget (nr. 108) findes i tillæg A. sp. 1397, fremsættelsen i tidenden sp. 2996).

Lovforslagene sættes til forhandling.

Niels Mørk: De foreliggende lovforslag betegner et stort socialt fremskridt. Der er her tale om en rammelovgivning, som kan sidestilles med den fulde folkepension og med ATP, Arbejdsmarkedets Tillægspension. Med gennemførelsen af disse forslag gøres maskerne i det sociale sikkerhedsnet væsentligt mindre, end de er i dag, og der er for mig ingen tvivl om, at de hundredtusinder af invaliderede medborgere med forventning ser hen til, at de forslag, der her er til behandling, føres ud i livet.

Den højtærede socialminister har for flere år siden både i tinget og uden for tinget peget på den væsensforskel, der er imellem invalide- og folkepensionisternes forhold. Invaliderne er jo ikke en homogen aldersgruppe på samme måde, som folkepensionisterne i det store og hele er. De findes i alle aldre, de har hjem og familie og ofte børn under uddannelse. De har faktisk samme behov som deres jævnaldrende, der hver uge eller måned kommer hjem fra arbejde med lønningsposen. Det er derfor naturligt, at lovforslaget bryder med de hidtidige forsorgsprincipper.

I den forbindelse er det ikke selve adskillelsen fra folkepensionen, der har den store betydning, men det er det nye kom-

pensationsprincip, der nærmer pensionen til det niveau, som er gældende for lønningerne på arbejdsmarkedet. Det vil kort sagt sige, at ledetråden i lovforslaget er at forhindre mest muligt, at fysisk handicap ledsages af økonomisk handicap, fordi vejen nu går mod en ligestilling af invalidepensionisterne med arbejdsføre personer.

En anden vigtig nyskabelse er den foreslåede tredeling, hvorefter pensionen fastsættes efter invaliditetens sværhedsgrad, således at de stærkest medtagne får den største pension, og de to andre, nye grupper får mindre og mindst. Dette må efter min opfattelse være det helt rigtige princip, og det er for mig at se et stort fremskridt i sammenligning med den nuværende ordning, der jo kun tillader valg mellem fuld pension og afslag på ansøgning om pension, idet betingelsen for at få pension i dag er, at erhvervsevnen skal være nedsat til $\frac{1}{3}$ eller derunder. Det vil sige, at er erhvervsevnen nedsat til f.eks. 60 pct., får man som regel afslag på ansøgningen.

Jeg er helt enig med udvalget i dets betragtninger om, at der findes grupper af invaliderede, for hvem der foreligger behov for støtte, men som grundet på de nævnte gældende, stive regler er holdt udenfor. Det kan dreje sig om mindre landbrugere og det kan dreje sig om håndværkere eller husmødre med lettere invaliditeter, herunder rygskeer eller lignende. Lovforslaget giver ved sin tredeling af pensionerne og ved den lempelse, der foreslås af selve invaliditetsbegrebet, en mulighed for at hjælpe disse medborgere, ligesom der samtidig tages skyldigt hensyn til revalideringsmulighederne ud fra det synspunkt, at det primære må være, at så mange som muligt af invaliderne animeres til selv at opnå fortjeneste ud over pensionen.

I relation hertil er det af betydning, at de gældende betingelser for adgangen til at bevare invalidepensionen foreslås lempet. Som reglerne er i dag, kan invalidepensionisten kun indtjene en meget beskedent arbejdsindtægt, hvis han skal være sikret imod at fortabe pensionen. Selv om der i 1962-63 kun var ca. 200 tilfælde, hvor inddragelse af pensionen skete, fordi pensionisternes indtægter ved personligt arbejde var større end den fastsatte grænse,